

Zprávy a oznámení

Bohoslužby o svátcích zemřelých

O slavnosti Všech svatých v sobotu 1. listopadu bude slavena mše od 18.00 hod. v městském kostele a při vzpomínce na všechny věrné zemřelé v neděli 2. listopadu bude mše sloužena v kostele farním ve Starém Rožmitále od 8.15 hod. Po ní bude následovat krátká pobožnost na místním hřbitově.

Sbírka na Charitu

V neděli 2. 11. se v našich kostelích také uskuteční „dušičková sbírka“ na podporu činnosti diecézní Charity. Sběrka na misie dne 19.10. činila ve Starém Rožmitále 6254 Kč, 1778 Kč ve Hvozděanech a v Bohutíně 1908 Kč. Všem dárcům srdečně děkuji.

Mše v domově důchodců

Mše v rožmitálském domově důchodců bude sloužena ve čtvrtek 6. listopadu od 14.30 hod.

Přednáška ČKA

I na listopad přichystala místní pobočka křesťanské akademie zajímavou přednášku. Tentokrát promluví psychologka MUDr. Marie Goldmanová na téma „Cesta domů“. Přednáška je plánována na pátek 7. listopadu a začne od 18.30 hod. v Modrém salonku ZUŠJJR na náměstí v Rožmitále.

Odklizení listí

V sobotu 8. listopadu prosím o pomoc s úklidem listí v okolí našeho farního kostela. Začátek brigády plánuji na 8.30 hod. Přineste si, pokud máte, svoje hrábě a případně i kolečka. Listí je třeba dostat dolů k silnici, odkud je později odvezou technické služby. Velice také děkuji všem, kdo už v předstihu v říjnu hrabali a odváželi spadané listí.

Plnomocné odpustky

Připomínám možnost získat v době na počátku listopadu plnomocné odpustky pro duše v očistci. Podle ustanovení církve lze tyto odpustky získat 1. listopadu odpoledne a 2. listopadu po celý den při návštěvě kteréhokoli kostela. Kromě tří obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl Sv. otce) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a vyznání víry. Od 1. do 8. listopadu je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky pro duše v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé.

Úmysly mší svatých od 27. října do 9. listopadu 2008

Ranní mše sv. R: Ne 8.15 hod. R - farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále
M: Čt 8.00 hod. m - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí
Večerní mše sv. M: Út, St, Pá, So 18.00 hod. M - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

Po 27.10.	mše sv. není	Po 3.11.	mše sv. není
Út 28.10.	Volná intence	Út 4.11.	Za Františka Kulovaného, manželku a dceru Marii
St 29.10.	Volná intence	St 5.11.	Za Ludvíka Brožka, Karla Vránu a d. v o.
M		M	
Čt 30.10.	Volná intence	Čt 6.11.	Za rodinu Milcovu a Liškovu
m		m	
Pá 31.10.	Za rodiče	Pá 7.11.	Za Mirumila Pechara, rodiče z obojí strany, vnuka Míšu, Ing. Františka Durdila a Marii Keindlovou
M		M	
So 1.11.	Za Karla a Marii Fialovy a jejich rodiče	So 8.11.	Za Marii a Františka Irovy a jejich rodiče, za Jarmilu a Františka Liškovy a rodiče
M		M	
Ne 2.11.	Za všechny věrné zemřelé z našich farností	Ne 9.11.	Za Rudolfa a Růženu Zajíčkovy, rodiče a sourozence
R		R	

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem ☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 5. 11. 2008. Redakce: P. Ivo Prokop, Ivana Hoyerová V příspěvcích Z historie je doslovným citacím z farní kroniky ponechán jejich původní pravopis i styl. úprava. Zpravodaj a jiné informace najdete i na internetových stránkách: www.volny.cz/rozmital

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 17 Ročník V

26. října 2008

Dopis světce

Zvláštní shodou okolností jsem na internetových stránkách žižkovské farnosti narazil na text, který na mne dost zapůsobil a který se podle mého názoru velice hodí k době dušiček, kdy se zamýšlíme nad krátkostí našeho života a nad jeho cílem. Dopis, adresovaný původně pacientce trpící vážnou nemocí, je psán tak, jak by jí asi odpověděl sv. mučedník Ignác z Antiochie. Skutečným autorem tohoto apokryfu je P. Miloš Szabo, farář u sv. Prokopa na Žižkově.

Vážená paní Dano,

máte pravdu, vůbec nevím, jaké to je žít s diagnózou rakoviny tlustého střeva, zvláště ve fázi, kdy se metastázy rozšířily i na vaječníky, dělohu a játra. Máte pravdu i v tom, že byste ve svých dvačtyřiceti letech ještě mohla hodně dokázat a prožít si příjemně pár desítek let. Nemáte však podle mě pravdu, když tvrdíte, že to vše je trest, zkouška, zrada, nespravedlnost...

Přemýšlela jste někdy o tom, kolik let vlastně je „spravedlivé“ žít? Již dávno žalmista mluví o sedmdesátce jako o věku stáří. Je čtyřicet nebo třeba dvacet let tedy málo na to, aby člověk žil smysluplně? Možná jsme příliš podlehlí řečem dnešního světa o tom, jak jde lidstvo dopředu a jedním dechem tato slovní spojení propojuje s dlouhověkostí, užíváním si života, oddalováním smrti, aniž bychom vůbec přemýšleli o tom, jaký je vlastně smysl toho, že žijeme.

Když jsme uvěřili, že do lidského života vstoupil v Ježíšovi Kristu sám Bůh, pak se už nemusíme bát klást si otázku, kvůli čemu tady vlastně jsme. Od toho, jaká bude odpověď, se totiž bude odvíjet také náš vztah k okamžiku, kdy se to, čemu říkáme lidský život, bude oddělovat od času a prostoru. Mám žít proto, abych si užil? Pak budu všechno směřovat k tomu, abych ze života urval co nejvíce smyslových, smyslných a jakýchkoliv jiných prožitků. Žiji proto, abych pracoval? Anebo abych trpěl?

Pokud pochopíme, co znamená věta: „Žijeme-li, žijeme pro Pána, umíráme-li, umíráme pro Pána,“ tak jsme získali hodně smyslu pro to, co prožíváte teď Vy i já.

Vím, že moje cesta z Antiochie do Říma není výletem na lodi, ale je to cesta na smrt. Vím i to, že císař si vybral zvláštní způsob oslavy svého válečného vítězství v Dácii: předhodit lidem v aréně divadlo: člověk proti šelmám. Jak dlouho bude biskup, kněz, křesťan, který tvrdí, že ho chrání Bůh a Kristus mu dodává sílu, umět vzdorovat zubům a čelistem dravé zvěře. Jak „málo“ by stačilo, aby se to změnilo: odvolat svou víru. Nebo zatajit, zapřít, přestat kontaktovat se společenstvím věřících... A proč? Abych ještě pár let mohl jíst a strachovat se o zdraví svého trávicího traktu? Abych mohl ještě deset let žít v přítomnosti těch, které miluji, a pak se stejně dívat na to, že mě opouštějí anebo já musím opustit je?

Nenalhávajme si, že pak, když „dozraje“ čas, odejdeme ve stáří v klidu a odevzdaně k Bohu. Ten, kdo nepřijme skutečnost, že zde na zemi žije jen jakoby „ve vyhnanství“, bude i v osmdesáti zakrývat skutečnost, že existuje smrt, která se ho týká. Mám rád život, miluji službu, kterou vykonávám pro své věřící. Přišla-li ale chvíle, kdy mám být předhozen šelmám, chci tak učinit s jistotou své víry, že budu jen Boží pšenice, kterou semelou zuby těchto dravců. Snad bych je chtěl jen pohládit a poprosit, aby se ony staly mým hrobem, aby pak nikdo neměl výdaje s mým pohřbem...

Milá Dano, žijte a radujte se z každé chvíle, kterou žijete. Je-li Vaše nemoc na pozemskou smrt, umírejte také radostně. Rozdávejte kolem sebe jistotu, plynoucí z víry, že i Vy můžete vejít do věčného společenství s Bohem. Věřte, že vím, co říkám

† Ignác

A on to svatý **Ignác z Antiochie** opravdu věděl. Byl učedníkem apoštola Petra a patřil k nejsilnějším osobnostem prvních křesťanů, kteří žili v pohanském prostředí syrské Antiochie. Jeho slova se mohou zdát jako příliš silná na člověka, který rád žije a nechce trpět. Anebo velmi silná pro toho, který z nich chce načerpat sílu, že tak jako on, už někdo odcházal z tohoto světa takzvaně předčasně. Když v roce 107 dorazil konvoj s biskupem Ignácem do Říma, byl předhozen v cirkusu šelmám. A jeho slova o pšenici a mlýnu zůstala stále aktuální. Napsal několik dopisů, které se řadí ke skvostům staré křesťanské literatury. Na Východě i Západě si jeho život i svědectví o umírání připomínají křesťané 17. října.

Z historie 80. část – zápisy Václava Matouška (2.)

Jsou místa ve farní kronice, do nichž se člověk rád začte a stále se k nim vrací, a jsou naopak jiná, která by raději přeskočil či zcela vymazal. Leč, nejde to. Tento díl našeho historického seriálu vypráví o obyčejném lidském selhání, které však mělo neobyčejně kruté následky. Viny se odpouštějí těžko a zpravidla se nezapomínají, obzvláště, je-li chybujícím duchovním. Přidají-li se k jeho chybám ještě chyby dalších, může to mít fatální následky, jak víme nejen z našich dějin. Na konci oné „rožmitálské kauzy“ šlehají plameny ze střechy farního kostela. Těžko dnes říci, kdo měl na této tragédii největší podíl, s jistotou však můžeme tvrdit, že hříchy lidí k Bohu křičely, křičí a budou křičet. Kronikář obce Starý Rožmitál Václav Matoušek se k událostem předcházejícím zhoubnému požáru v roce 1933 vrací po více než třiceti letech, v době se zcela jiným společenským uspořádáním a politickou situací. Předkládá informace s vědomím, že nejsou nijak příznivé, na své vlastní svědomí. Věříme, že tak činí v dobré víře, chce objasnit situaci ve farnosti i v celé obci. My ještě dnes sklízíme plody práce našich předků, to dobré i špatné. Možná i zde můžeme hledat příčiny nenávisti vůči církvi, která jako celek nese na svém bedrech tíhu chyb všech svých pastýřů i jejich oveček. Avšak Duch svatý ji přes všechny její pády opět a vede dál. Už 2000 let.

Následující řádky čteme s vědomím, že jsou nám předkládány s určitým časovým odstupem, ale s tou nejlepší vírou v pravdu. Nebyli jsme jejich svědky, můžeme je hodnotit na základě různých zápisů, ale přeci jen neznáme přesně tehdejší situaci. Rozhodně nemůžeme soudit, můžeme jen nezapustit sledovat proud událostí, jejich příčiny a důsledky.

„Přeskočím století a zastavím se u r. 1912. To zde nastoupil jako farář P. František Roubík a věnoval se farnímu hospodářství. Tu práci kněží podporovaly úřady. Chtěly, aby osadníci měli vzor dobrého polního hospodářství, dobytka, včelařství, pěstování ovocného stromoví, hedvábnictví atd. Jsou známa jména kněží, kteří se v leckterém tom odvětví ekonomie vyznamenali a pracovali literárně. Předpokládalo se, že kněz s vyšším vzděláním školským bude mít pochopení a zájem o pokrok v hospodaření, opatří spíš nové stroje apod. Víme i o humorném vypravování, jak těžko se vžívalo pěstování brambor.

Za dřívějších časů většina kněží byla z venkovského lidu a to rolnického nebo malozemědělského stavu, taková skutečně bývali dobrými hospodáři na faře. Byl-li kněz z rodiny nezemědělské, bez hospodářství, řemeslnické, úřednické aj., pak neměl v ekonomii sklony a farní hospodářství považoval za přítěž. Doklady najdeme v literatuře a my starší pamatujeme leckde ze života. Též víme, jak se leckterý kněz hodně nalopotil, nestačil časem, nechtěl-li zanedbávat své povinnosti.

Tím způsobem chtěl pracovat p. osobní děkan Roubík, když tu byl jako farář r. 1912 instalován. Jak se staral o kostel a o farní hospodářství podle pravdy popisuje sám na fol. 124b této knihy; že to nedělal ze ziskuchtivosti, dokázal sám v nejbližších letech po r. 1912 a jako kronikář a znalec místních poměrů mohl to potvrdit. Přišla světová válka a s ní takové svízele, že se farní hospodářství s velkou obtíží dalo provozovat, a to i po válce.

Pronájem farního statku byl tedy pro duchovního výhoda a ulehčení. Píše se o tom na fol. 144. Z toho jen opakují, že rodina nájemce Suška byla velmi spořádaná a nedošlo k mrzutostem. Přispěla k tomu ovšem i dobrá povaha p. osob. děkana. Při jeho odchodu do Onšova na podzim 1928 a za nového p. faráře Stanislava Turka došlo brzy ke změně. Nový duchovní nebyl spokojen s dosavadním nájemným, usiloval o zvýšení. Nájemce ovšem nechtěl na to přistoupit a dostal výpověď. Jedna z jeho dcer provdala se za mlynáře Podkostelního p. Františka Hrdinu, kde pak býv. nájemce bydlel a pomáhal v hospodářství.

P. farář Turek našel nového nájemce v osobě koňského handlíře (lidově řečeno) Stanislava Špeciána. Kronika je psána proto, aby osvětlila příčiny neblahých událostí, které vyvrcholily

požárem a ovšem již velkým rozladěním mezi farou a osadou. Je o tom sice na fol. 163b této knihy, ale ne tak, aby bylo vše jasné. Proto se k těm událostem vracím a jako kronikář jsem si vědom, že musím psát jen pravdu na 100% a mnohdy věci, které se nebudou líbit. Farní kronika je určena především pro potřebu dějin kostela a fary, ale poslouží jako pramen k dějinám osady. Občané, kteří tuto dobu prožili, ovšem vědí příčiny těch událostí, dnes (1967) je ta doba dávno za námi, a co se dovidáme z tradice nebo z beletrie, to bývá tak zkrleslé, že s historií nemá moc společného. Nepatří to do našeho vypravování, ale ježto ta událost, o které napíšu, měla být v této kronice zapsána, zmíním se o ní.

Týká se „rebelie“ z r. 1810. Tehdy zemřel na podzim oblíbený arcibiskup kníže Vilém Florentin Salm (1793-1810 v Bavořích). Jeho mrtvolu vezli přes Rožmitál do Prahy. Rožmitálští nechtěli ji vydat, ježto chtěli, aby pan patron byl pohřben zde. Museli na ně povolovat vojsko a bylo po rebelii, při níž netekla krev, která se omezila na výhrůžky, nadávky, mávání holemi... Následovaly tresty, měly být přísné i tělesnými tresty, a to i ženy měly být bity. Tresty pak vyšší instancí byly zmírněny, ženám tělesné trestání zcela odpuštěno. Podrobnosti toho našel v archíválních historik blatenského okresu Mons. Jan Pavel Hille. V Rožmitále však tomu nevěří a tvrdí, že bylo tělesně potrestáno na nádvoří zámku šest set lidí, mužů a žen. Ani v době nejkrutějšího útisku doby feudalismu nemohl být tak krutý trest proveden. Pravděpodobně autor knížky, kde snad je tak nejdříve psáno, chtěl říci, že se rebelie zúčastnilo šest set lidí. Správně o těch trestech má spisovatel R. R. Hofmeister v knize Nové Rožmitálské obrázky.

O nájemci Špeciánovi. Neznal jsem ho osobně, nemluvil jsem s ním. Hlas lidu – člověk pochybného charakteru, inu, koňský handlíř, který při svém obchodu hledí dobýt zisk pochybnými prostředky, výlupek všeho šibalství, hledí zatáhnout svou oběť do hazardní hry v karty, „oškubat“, když je pod mocí alkoholu atd. To o jeho manželce, která byla národností německé, mluvili občané jen s pochvalou. Pochybné vlastnosti nájemcovy se projeví brzy. Jak již na fol. 163b je psáno, udělali o nájmu smlouvy dvě: úřední, na menší nájemné, ze známých příčin, druhou na vyšší nájemné, které měl nájemce skutečně platit. Někdy čas tak skutečně dělal (krátce), pak nechtěl platit víc, než co bylo v té úřední smlouvě (oklamání úřadů či jak se to jmenuje?). Z toho vznikly mrzutosti, hádky, pře a konečně výpověď. Co následovalo? Msta a současně kalkulace na zisk (úroda, pokud ještě byla doma, seno, sláma, stroje aj. bylo pojištěno). Jak se pomstil p. farář Turkovi: Napsal jsem, že p. osob. děkan Roubík netoužil po pokladech, jež zloděj krade, mol ničí a rez sežírá. Opakem byl p. farář Turek. Měl velkou potřebu peněz pro hazardní hry v karty, které hrával do pozdních hodin nočních. Mnohem snad horší byly různé přehmaty, kterých se dopustil ve své kněžské domácnosti a v kanceláři (snad závažnější v ohledu trestních paragrafů). To vyčíhal nájemce (bydlel na faře), zjistil postižené osoby, věděl o nepřátelích duchovního, ujednali, že podají oznámení nebo žalobu, nevím, jak to pojmenovali, na biskupskou konsistoř s žádostí o přemístění p. faráře Turka odtud. Přišla vyšetřující komise, nevím, kdo byl členem, pouze pamatuji p. bisk. vikáře Stanislava Sudy, děkana z Březnice, syna řídicího učitele blatenského okresu. Žalobci nebo stěžovatelé (?) a svědkové byli upozorněni na všechny okolnosti k takovému jednání příslušné (přísahy – ?), svědkové vypovídali, vše bylo zapsáno do obštrného protokolu, na jehož obsahu rozhodla bisk. konsistoř, aby p. farář Turek opustil zdejší faru a odešel co administrátor do Kolinec, vikariátu Plánice na Šumavě; po krátkém čase ani tu neobstál, dán byl na další faru jako administrátor, konečně zbaven i této funkce, musel se odebrat do Prahy, kde mu bylo dovoleno vykonávat pomocné služby na různých farách, aby získal příspěvek na obživu. Nebyl jsem do tohoto případu zasvěcen, ke mně nepřišli pro podpis. Protokol dali mi k nahlédnutí jako kronikáři obce, ptal jsem se p. vikáře Sudy, nepamatují se po tolika letech na jeho odpověď a ta asi vyzněla v tom smyslu, že si p. farář může jen přát, že soud církevní byl jistě shovívavější, než by byl světský, kdyby nespokojení se tam s žalobou obrátili. Konec kariéry i života jeho byl smutný, de mortuis nil nisi bene, snad měl být ten případ výstrahou a ten konec mohl být lepší. Při psaní těchto řádků připomínám si, že rožmitálští „rebelanti již dávno vystoupili proti administrátorovi Františku Stříbskému, který se měl pravděpodobně stát farářem po ř. 1737 Václavu Vavřinci Hofmistrovi, a dosáhli toho, že byl na jejich obšírnou prosbu a stížnost (zachovala se) dán r. 1740 na jinou faru (zmínka o něm na fol. 43 této knihy). Není tedy případ zdejší ojedinělý a jistě se najde v historii jiných far. Až na ten požár.“

(Pokračování příště)

Ivana Hoyerová